

Medlemsmöte med tenorveteran

Sonny Wallentin har varit en uppskattad gäst vid våra Jussifester i Hälsingland, men det var första gången han gästade Stallet när vi hade glädjen att ta emot honom lördag 21 mars 2026. Som vanligt inledde gästen med några sångnummer, denna gång med hustrun Eva som är hans ständiga ackompanjator såväl på piano som i övrigt sedan 1989. Vi fick prov på deras favoritrepertoar: italienskt ”tenorgodis” och nordiska sånger från åren runt förra sekelskiftet. ”Non ti scordar di me” och ”Ti voglio tanto bene” (båda av De Curtis) och ”Så tag mit hjerte” (Alfvén) inledde, varefter Sonny och jag hade ett långt samtal om hans karriär. Därefter blev det som extranummer Griegs ”Jeg elsker dig”.

Tenorer brukar vara som bäst mellan 28 och 48, men här har vi en sångare som imponerar ännu vid fyllda 78. Hur är det möjligt? Sonny hänvisade till sina ”sångektioner” varje vecka när han via Youtube lär av Beniamino Gigli (1890–1957), hans främsta förebild. Redan hur han står när han sjunger på de filmklipp som finns, liksom förstås hans röstplacering och fria klang i alla nyanser är något som Sonny menar går att förstå och tillämpa om man iakttar det noga. Och vi måste säga att hans två italienska sånger gav belägg för det: obegränsat långa fraser, mezza voce-effekter, tydlig textning där vokalerna inte stör legatot.

Några av oss hörde Sonny vid hans första operaföreställningar: *Sömngångerskan* av Bellini med Inger Wikströms Nordiska Musikkonservatorium på Confidencen 1981. Den följdes upp av *Norma* på Dramaten nästa år, och *Ernani* på Folkoperans första adress vid Norrtullsgatan. Sonny Wallentin var redan över 30 och inte alls säker på om han kunde eller ville bli operasångare, trots tidningsskriverier om en ny svensk tenorsensation. Birgit Nilsson var och lyssnade på *Sömngångerskan* och ville ordna provsjungning hos August Everding vid Münchenoperan, men Sonny ville inte. Kanske var det hans ”enkla”, jämtländska bakgrund som spökade: någon tid till sjöss, dansbandssång, reparera lok vid SJ:s verkstäder. I dagens operavärld tror han inte att han skulle ha fått chansen att runt 30 hitta några som trodde på honom och hans röst.

Efter *Ernani* ville Lars af Malmborg, ny chef för Kungliga Operan, ha honom i den solistensemble som fanns på den tiden. Debut blev det som Jason i *Medea* 1984, och där blev han kvar för 391 föreställningar i 28 produktioner under 16 säsonger. Sedan var han visserligen 52 år men hade – som vi nu kunde observera – haft mer att ge. Men han hade aldrig gillat institutioner, och när han inte fick tjänstledigt för att sjunga Canio i *Pajazzo* på Norrlandsoperan sade han upp sig.

Kanske var det hans bästa roll, men i Stockholm är han mest ihågkommen för att sin Cavaradossi i *Tosca*. Vid 25 föreställningar 1985–98 sjöng han den oftast mot Siv Wennberg men även Laila Andersson, Berit Lindholm, Lone Koppel och andra. Men de flesta rollerna var mindre, till exempel en av de italienska sångarna i Strauss *Capriccio* som blev hans sista framträdande vid Operan. ”Jag höll ju på med en hel del annat också de där åren, till exempel som rörmokare.” En ovanlig kommentar från en sångare som ser tillbaka med jämnmod på en operakarriär som sällan levde upp till röstens potential. Bortsett från några gästspel med Operan blev det inte heller många framträdanden på andra scener eller vid konserter. Publiken må undra vad det kunde ha blivit av Sonny, men själv säger han sig ha haft ett gott liv och

underhöll oss med flera episoder från åren när han skulle anpassa sig till den ovana miljön vid Gustav Adolfs torg.

Sonny menar att fortsättningen, tjugofem år av konserter mestadels med hustru Eva som pianist, mycket är hennes förtjänst. De bor i en stockholmsförort men har fritidshus i Sonnys barndomsby i Jämtland, och varje sommar framträder de i bygdens kyrkor. Det känns mer som umgänge med ortsborna än som att prestera konsertprogram.

Sonny har fem söner varav den yngste sett till att en hel del inspelningar numera finns på Youtube. Som avslutning på mötet hör det ju till seden att ”spisa Jussi”, och jag bröt mot Jussis monopol genom att inleda mitt lilla program med en imponerande duett ur *Tosca* (akt 1) med Sonny Wallentin och Margareta Hallin. Jag rekommenderar att ni söker upp den på Youtube. Hallin sjöng aldrig *Tosca* på Stockholmsoperan utan detta är från en konsert 1988 i Berwaldhallen. Jag följde upp den med Hallin i Leif Thuressons sång ”Etta på Söder”, inspelad 1968. Först därefter blev det som sig bör Jussi Björling: fyra nummer från hans Gröna Lund-konserter, där de som bevarats finns utgivna i en box med 3 cd-skivor (Bluebell).

Nils-Göran Olve